

Wilbur se quiere suicidar

Wilbur Wants to Kill Himself, Lone Scherfig, 2002

Reflexió sobre temes com l'amor i la mort, la família i la soledat; en la línia d'*Italiano para principiantes*

Melangia i riures

Coneixem la directora danesa Lone Scherfig (Copenagüe, 1959) des de *Italiano para principiantes* (2000), pel·lícula que ens apropava a les infelicitats d'un seguit de personatges tancats en ells mateixos. Ara viatja a Glasgow per rodar un nou film, segons les seves paraules més melancòlic i més divertit que tot allò que ens havia ensenyat fins ara. Les característiques de la ciutat escocesa li permetien reflectir millor el món de les classes baixes que vol mostrar en aquest darrer film. Signa el guió juntament amb un altre director: Anders Thomas Jensen (*Mifune, Te quiero para siempre*). Aquest és, a més, el seu primer treball en anglès, amb una clara voluntat d'ampliar el seu públic potencial. La pel·lícula ens parla de dos germans que han heretat una vella llibreria del seu pare. Wilbur és un pessimista, tot i el seu atractiu i

les seves especials habilitats, no troba cap motiu per seguir vivint i no aconsegueix desfer-se de la seva tendència autodestructiva.

En l'extrem oposat hi ha el seu germà, Harbour, un optimista convençut, que desborda vitalitat i que, després d'un nou intent de suïcidi del seu germà, es proposa aconseguir fer-lo feliç. Pensa que la solució serà una xicota. Però enlloc de Wilbur, serà Harbour qui s'enamorarà.

Tot canvia quan coneixen a Alice, una mare soltera que treballa de netejadora a l'hospital on Wilbur visita el psiquiatre. Ella tanca aquest triangle de personatges solitaris. A partir d'aquest moment, els quatre recuperaran alenada. Alice prodrà sortir d'ella mateixa, Mary (la seva filla) trobarà per fi una família, Wilbur començarà a trobar sentit a la vida i Harbour serà més feliç que mai.

De la vida i de la mort

La tendència suïcida de Wilbur és l'excusa per aprofundir en altres aspectes. Lone Scherfig apuntava que la idea de fer aquesta pel·lícula ja estava al seu cap, fins i tot abans d'estrenar *Italiano para principiantes*. Ara intenta anar més enllà en el tractament d'alguns aspectes que en aquella pel·lícula van ser tractats més lleugerament, com per exemple: la vida, la mort o l'amor. La seva anterior pel·lícula parlava de la felicitat i de la infelicitat dels seus personatges. Ara parla de la vida i de la mort.

Sap fer-ho, però, amb tocs de comèdia, divertits i subtils. Aquest film és comèdia i drama a la vegada, perquè parla d'amor i de mort; de família i de soledat. El to vol ser sempre optimista, però el fons sobre el qual són presentats els personatges és trist. Són personatges necessitats d'afecte, amb un passat difícil no assumit

que els fa viure amb un sentiment de culpa que els arrossega al col·lapse.

El llegat Dogma

Italiano para principiantes va ser rodada seguint els principis del manifest Dogma. Gràcies a aquest plantejament va rebre diversos guardons, com l'Ós de Plata a Berlín. Ara, però, reconeix que el Dogma danès la limitava massa i se'n desmarca per «tornar a un llenguatge filmic més delicadament clàssic i perquè ha tingut el pressupost i la llibertat d'afegir un toc més personal al disseny, la llum, la fotografia i la música».

Tot i no ser Dogma, resta influenciada pels seus postulats i penetra en la psicologia d'uns personatges inadaptats, que s'amaguen i busquen sentit a la vida. Però no mira tan sols els protagonistes. La seva mirada s'estén a la resta. És una mirada social, de conjunt, i això la fa desoladora. Tots els personatges —no només els protagonistes— porten una vida erràtica, de recerca sense amor, arrecerats en un trist treball o en l'alcohol. Tan sols Harbour té la funció de contrapunt i de sortida.

Els actors, poc coneguts, duen a terme una interpretació fresca, que alleugereix el pes de la pel·lícula. La música, amb peces de piano, ens du a sentir la vida de la mà dels personatges, fins i tot davant la mort, reflectida en la pròpia societat.

Ara bé, no ens enfonsem. Lone vol llançar un missatge d'esperança i per això confia en l'amor com a factor que mou el compromís i persuadeix de la mort, que dóna sentit a l'existència, en darrer terme.

La pel·lícula es va presentar en el Festival de Berlín 2003. Jamie Sives va ser guardonat amb el premi al Millor Actor a la Secció Oficial de la Setmana Internacional de Cine de Valladolid.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Lone Scherfig
Guió: Lone Scherfig i Anders Thomas Jensen
Producció: Sisse Graum Olsen
Fotografia: Jørgen Johansson
Música: Joachim Holbek
Muntatge: Gerd Tjur
Nacionalitat: Dinamarca, Regne Unit, Suècia i França
Any: 2002
Durada: 105 min.

Equip Artístic

Jamie Sives: Wilbur
Adrian Rawlins: Harbour
Shirley Henderson: Alice
Lisa McKinlay: Mary
Mads Mikkelsen: Horst
Julia Davis: Moira
Susan Vidler: Sophie
Robert McIntosh: Taylor
Lorraine McIntosh: Ruby
Gordon Brown: Wayne
Mhairi Steenbock: Claire
Andrew Townsley: doctor

Filmografia

2002

Wilbur Wants to Kill Himself

2000

Italiensk for begyndere

1998

Når mor kommer hjem

1990

Kaj's fødselsdag